

Wat als we niet waren betoverd

Van Sylvia Hubers verschenen eerder bij
Uitgeverij Prometheus:

Vandaar dit huwelijksleven (2009)

God gaf ons apparaten (2011)

Niet over het Spaarne! (2013)

Hier moet ik ingrijpen (2015)

Sylvia Hubers
Wat als we niet waren betoverd

2019 Prometheus Amsterdam

Teksten uit deze bundel verschenen eerder in *Pandora*, op *Oote oote* (www.ooteoote.nl), op *Shortreads* (www.shortreads.nl) en op *Nieuw Dakota* (www.nieuwdakota.com).

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Eerste druk 2018

Tweede druk 2019

© 2018 Sylvia Hubers

Omslagontwerp CMRB

Illustratie omslag Ursula Heerma

Foto auteur Ilja Keizer

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 3747 2

Als morgen de wereld vergaat

‘Als morgen de wereld vergaat, plant ik vandaag nog een boom,’ schreef Maarten Luther. Of was het een uitspraak van Martin Luther King? Elke keer zoek ik het op. En elke andere keer ben ik het weer vergeten. Maar wat maakt het uit! Als ik vandaag maar met een schep en een kastanje het werk doe waaraan de naam ‘hoop’ is gegeven.

‘Als ik vandaag een boom plant, vergaat *vandaag* morgen de wereld niet,’ pruttel ik, terwijl ik de aarde aandruk en er water overheen giet.

Zowel Maarten Luther als Martin Luther King zou graag door mijn mooie, nog aan te groeien kastanjebos lopen, als zij dat nog konden. Harkend in het verleden, mijmerend over de toekomst en de grond aanstampend in het nu.

Met nepnagels kun je krabben wat je wilt

Met nepnagels kun je krabben wat je wilt, maar het is niet echt. Bloed onder je nepnagels, dat is niks. Met je nepnagel een stukje kaas opprikken en naar je mond brengen, dat is leuk voor de mond, maar niet voor de nagel.

Nepnagels zijn mooi, zoals alles wat nep is, prachtig is. Fel in de gewenste kleuren en helemaal gaaf, verzorgdheid uitstralend, zoals alles wat nep is, verzorgdheid uitstraalt.

Gevangen tussen vinger en nepnagel liggen ondertussen de echte nagels te verlangen naar de kleine avonturen van nagels – ademen, tasten, liefhebben. Ja, diep verscholen, verstopt en verschopt moeten zij verduren dat het belangrijke krabben aan de jeuk van de wereld door hun neppe concurrenten zo onverschillig wordt uitgevoerd.

Voldoende munitie

Hij en ik hadden voldoende munitie voor een mislukt huwelijksleven van ongeveer anderhalf jaar.

‘Je bent de lege huls van mijn bestaan!’ riepen we bijvoorbeeld.

‘Je bent de kogel in mijn loop niet waard!’

Ambitieuus als we waren hadden we allebei alvast een reservegeliefde geregeld. De reservegeliefden waren ook prima materiaal om elkaar mee te katapulteren.

Al met al... achteraf toegegeven was dat stoere praat. Want we voelden ons als waterdieren die voor het eerst op het land waren gekropen, met onze krakkemikkige vinnen als pootjes en onze kieuwen als de longen van een kettingroker die aan de achteruitlaat van een diesel zuigt.

Waarom geen roman

Soms vragen de mensen aan mij: 'Waarom schrijf jij geen roman?' En dan wijzen ze een kort stukje aan in mijn boek. 'Hier, in dit stukje zit toch op zijn minst een roman van 375 bladzijden verscholen?'

Ik heb daarop geen antwoord. Op de meeste vragen van de meeste mensen heb ik geen antwoord. Ze zetten me wel aan tot denken, of tot het stellen van wedervragen: Zeg meneer de romancier, waarom schrijf jij eigenlijk geen korte stukjes? Met een beetje meer moeite had je van die 375 bladzijden makkelijk een subliem miniatuurtje van 375 woorden kunnen maken. Waarom heb je dat niet gedaan?

Ribben tellen

Ik tel de ribben van mijn kamer. Eén twee drie vier vijf zes zeven acht negen tien elf twaalf. Acht horizontaal, vier verticaal. Ineens voel ik me heel erg opgesloten tussen die twaalf rechte lijnen. En die zes stijve vlakken. Als het er nou elf waren geweest, elf ribben en bijvoorbeeld vijf vlakken, dan was het al een ander verhaal. Of honderdnegentien rechte lijnen en vijfenvijftig vlakken. Kan niet. Weet ik. Of achthonderdneenen-zestig kromme lijnen en geen vlakken. Of één vlak – één groot gekromd vlak.

Hoeveel ribben heb ik zelf eigenlijk? Ondanks mijn magerte heb ik ze nog nooit geteld. Je kunt haar ribben tellen, zeggen ze. Maar ik heb dat nog nooit iemand horen doen, in de praktijk. Als je zo dicht bij iemand bent dat je haar ribben kunt tellen. En je gaat dan inderdaad tellen... in plaats van dat je aandachtig die ene veelvuldige ronding voelt.

Hoe zat het ook weer

Hoe zat het ook weer met de liefde? Ik hou van jou, jij houdt van mij en dan openen we samen een rekening op de bank, we krijgen negen kinderen, waarvan we er na calculatie drie houden, we kopen een huis et cetera en rekenenderhand wordt het leven steeds duurder.

Dus als jij en ik elkaar nu in de ogen kijken, moeten we daarvoor later een hoge rekening betalen. Wat denk je, is dat die ene blik, dat weerzien van twee weerloze zielen vanuit de oerchaos geslingerd in het geordende leven waard?